

tidligere imod os stærkt har paaraabt sig de engelske Forhold og særlig det, at man i Begyndelsen af forrige Aarhundrede har prøvet Indkomstskatten der og strøget den paa Grund af Misfornøjelse med den, maa jeg bemærke, at der fra kyndige Folks Side er sagt mig, at dette ikke er rigtigt. Det, man den Gang prøvede i England, var Indkomstkildebeskatningen; denne blev man misfornøjet med og strøg. Dette tager jeg ikke til Indtægt for Indkomstskatten; thi den blev slet ikke prøvet; men hvad der skete i England, kan ikke siges at vidne mod Indkomstskattens Berettigelse. Jeg tror, at det tværtimod forholder sig saaledes, at man i England er bedst fornøjet med den Del af Beskatningen, som danner en virkelig Indkomstskat. Under alle Omstændigheder er det vist, at Nationaløkonomerne i de allerfleste Lande ere Talsmænd for Indkomstskatten frem for Indkomstkildebeskatningen; derfor har Mindretallet ikke kunnet finde det rigtigt at forlade det Grundlag, man hidtil har bygget paa, og som Folketinget har i sit Forslag; og gaa til Flertallets Forslag.

Jeg har endnu en tredje Række af Bemærkninger at gøre; de skulle ikke blive vidtløftige. Jeg fremsætter dem navnlig, fordi jeg der faar Anledning til at fremføre et enkelt Punkt, som ligger mig paa Sinde: det er Forholdet til Statskassen. Lad os ikke glemme, at naar vi nu lave om paa alle disse Skatter, er det dog til sidst Statskassen, der kommer til at betale sin Del af Gildet. Medens vi for 4 Aar siden begyndte med at sige, at Staten kunde give Afkald — jeg tror, det var paa 900,000 Kr. i Skat, saa er det efterhaanden steget. Nu kommer den høje Regering i Aar og siger: Vi kunne give Afkald paa 2 $\frac{1}{4}$  Million; saa siger Flertallet: Statskassen kan give Afkald paa 2 $\frac{1}{2}$  Mill. Kr. Det bliver dog til sidst betænkeligt, naar vi se de Krav, der stilles til Statskassen, at blive ved at lade Statskassen betale mere og mere. Jeg synes, at det ogsaa er en Opfordring for os til at se at blive færdige i Aar. Til næste Aar komme vi ellers op til, at Statskassen skal yde 3 Mill. Kr. Men selve det, om Statskassen efter Flertallets Forslag kan nøjes med et Tab af 2 $\frac{1}{4}$  Mill. Kr., er vel noget tvivl-

somt. Jeg skal ikke særlig opholde mig ved, at man for at opnaa dette maa sætte Værdien af 1 Td. Hartkorn til 6,500 Kr. og regne med det fulde Antal Tønder Hartkorn, skønt Flertallet fritager Huse af under 3,000 Kr.s Værdi for fast Skat. Men jeg tvivler om, hvorvidt ikke Beregningen af Indkomstskatten er holdt noget for høj, og dette grunder sig paa et nyt Punkt, som Flertallet indfører i sit Forslag, og hvortil jeg ikke forstaar Motiverne. Medens vi hidtil have været inde paa skattefri Minima for Indkomstskat efter Folketingets Forslag af 800 Kr. for Kjøbenhavn, 700 i Byerne og 600 paa Landet og derhos et Beløb pr. Barn, saa komme vi i Aar efter Regeringens Forslag op paa 1,000 Kr. i Kjøbenhavn og 800 paa Landet, men nu siger det ærede Flertal, at 1,500 Kr. i Kjøbenhavn og 1,200 Kr. paa Landet skulle være skattefri. Motiverne til dette Forslag kan jeg slet ikke finde. Jeg tror, det vil spille en Rolle for den Skat, der indkommer, og i saa Henseende kan jeg kun give den Oplysning, at af Kjøbenhavns nuværende 62,000 Skatteydere svare de 43,000 Skat af en Indtægt paa under 1,500 Kr. og af dem 13,000 af en Indtægt mellem 1,500 og 1,000. Hvorledes det stiller sig over hele Landet, ved jeg ikke. Vi have hidtil alle været enige om, at det var i sin Orden, at den Person, der sad med en Indtægt paa 800—1,000 Kr., gav et lille moderat Bidrag til Statens Fornødenheder. Jeg troede, det var en almindelig anerkendt Opfattelse af en Statsborgers Pligt, at han skulde yde et Bidrag til Statens Fornødenheder. Jeg forstaar ikke, hvorfor man nu skulde gaa bort derfra. Under disse Omstændigheder har det Mindretal, hvortil jeg hører, ikke kunnet finde det rigtigt at stemme for Litra B. Der staar da tilbage som det tredje Forslag fra Flertallets Side Flertallets Ændringer i Lovforslaget om Statstilskud til Kommunerne. Dette Forslag skal jeg ikke opholde mig ved. Der kan være forskellig Tvivl om, hvorvidt man nu har truffet det rigtige eller ikke. Jeg tror, at det bør dele Skæbne med det først af mig stillede Forslag, og jeg vil ogsaa for mit Vedkomuende anbefale at stemme for det, som det foreligger affattet af Flertallet.